

Муған көзәли

Өлүм, ганадларының үзарынэ көрдін замаи, Күниар Солтаннының янына чагырыб, көзләрinden өпдү.

— Мән кедирәм әзизим! — деди, — күннәрниң гәм гатма, бу тоға дүни азәлдән беләдир! Биләрәм заләнәчәк сән... чавансан... амма Сарамдан мугайәт ол... Гойма екай ана сите-ми чәксин! Эжәр хошбаҳт олса, гәримин үстүнә кәл... мәнә де!

Солтанның дәрди бейтүк олду. Сач-ларына дән дүшдү. Лакин о, заләнәмеди. Көңгүнү әзиз Күниарның тәк ядикарына бағлады.

Сараның суд анасы бир гашга чейран олду. Ата, ону кимсәйә талшырмады. Архасына шәлтәйиб, гоюн отарды. Дағ күлләринин арасында ятырды.

Сара чейран суду әмә-әмә, гаялар арасынан гайнан дурна көзлү булағлардан су ичә-ичә бейтүдү. Назлы бир көзәл олду.

Дағлар онун көзәлләбинә нейран талды. Чичекләр она гибтә этди. Озанлар нұснүнә дастан дедиләр. Сорагы элләре яйылды. Икілләр дәрдә дүшдү. Ай, дағлар архасынан бойланарағ, она баҳды, мәфтүн олуб, күлүмсәди. Күнәш ону көрмәй тәлюсди, лакин рәнки саралды, кетди.

Солтанның дәрди гачды. Көңлү күлдү.

Сара, икілләре Ыолдаш, гушлары сирдаш олду, чыдырларда ад ачды, ох атмада тайсыз олду. Күнейләрдә отуран оба тоғалары она баҳзраг:

— Гәнирсиз көзәлләр! — дедиләр.

Икілләр онун вұргуну идиләр. Гыз ондардағы бирини сөзді. Ханчобана кенүл верди.

Икілләр аллағыт гурдулар. Ичи-ни пәләнк дәримәри илә дешәдиләр. Озан ғағырдылар. Мәчлис гурдулар.

Ханчобана той этиләр.

Күнәшләрдән әшт әмән хош күндер башлады.

★

Ай дөгдү. Эл яйлаға кечди.

Ханчобан сыйдырым бир гая ба-шында отурубы, тутак чалырды. Яман-ча яйылмыш тоғонлар башларыны саллайыб, ону дингләйири.

Муған көзәли диклира чыхыб. Ханчобана янашды. Бойнуну буқуб цикинә баҳды. Баҳышлары һөсратлийди. Ай онун кәләрли үзүнә солгун бир нур чиләйири.

Чобан чалырды.

Гызыны янағындан мириварид дам-далар, юварланиры.

Чобан чалырды.

Гыз, голуну Ханчобаның бойнұна далауды. Бағыны сипәспінә тойдү.

Чобан сорушду:

— Сәнә на олуб гурбайын олум?

Гыз бағыны галдырылды. Яна яна севкілсінә баҳды.

— Сән яйлаға кедирсан, әзизим! — деди, — бу айрылыг мәнә ағыр қалир... Эл бил ки, биз бир дә ке-рушмәйәчәйи...

Чобан күлдү.

— Дағ чәкмә күлүм! — деди, — сәнә дағ күлләрни илә бәслөнинш көзәл әмликтәр катирәчәйім.

Ханчобан тоғонларының дәстәдә-биб йола дүшдү.

Гыз атасы илә Муғанды галды. Яй ишләри көрәңдиләр, гызы сүнбулләр бичәңдиләр. Лакин, бир күн нау тутулду. Күнәш булатлар арасында кизланды. Араз «ган-ган!» — деди.

Ядәлли бир шаһ дөрма юрду чапына кечди, жолу Муғандан дүшдү. Сулар кәнәрнән бир пәри кердү, үрәйи дейнүдү; атыны башының көкәрәк:

— Эй көзәл! — деди, — кимин гызысан?

Сара гара көзләрini шаһа галдырыды. Гүрүрдә:

— Атама Солтан дейәрмәр! — деди.

Шаһ амр этди. Солтан кәлди. Шаһ она мүрәннаттә:

— Мән сәнни гызыны өзүмә арвад әлемәк истейири! — деди

Солтан үрәйнін вурулду:

— Эй шаһ! — деди, — онуң яры вар...

Шаһ гәзәбини бормаға чалышараг:

— Мән сәнни дүни малындан гәни әдіром! — деди.

Солтан ачы - ачы күлдү:

— Эй шаһ! — деди, — дүни малы шаһләре лазымды... Биз бу азал чөлләр дә бәсdir.

Шаһ гәзәбиндән титрәди. Гызы кестәрәрәк:

— Көтүрүм! — деди

Ял аләр Муған көзәллиниң кәрдәннә доланды.

Гызыны додагларындан нақәннән бир сәлағоппуду:

— Ата!!

Ата, баласы вурулмуш пәләнк кими гыврылды. Чикәрләринде одлу күрәләр сүрүмдү.

Имлад атәши илә яман бир чүт гара кез атая зилләнмиши. Гыз ямылар аллинде чырпынырды. Ата янырды.

Уражләрә од салан о яралы сәс бир да эшилдиди:

— Ата!!!

Бу заман кейләр гейзлә курлады. Илдүрим чахараг, тоға дағын шиши тәләсінде парчалады. Сулар гаяларда чарпараг һүндәттә сәслөндө. Дағләр угуллады. Муған титрәди. Онун көзәли кедирди.. ата янырды.

Тәбінетин гүдрәтли сәсі она гали-бийнәт Ыолуну кестәрди.

Ата аленин юхары галдырараг:

— Дағыны! — деди, — шаһа бир сезүм вар!

Іамы бир ан даиянды.

О заман ата, баласыны икі голттары арасынан аллар, ону чайын гойғынан тулады.

Сулар өз һәмдәмини бағынна ба-сыб, сүр'әттә гачды. Ата, шаһа ба-хараг, мұдәниш бир күлүштә:

— Сезүм бу иди эй шаһ! — деди.

★

Күлләр кечди...

Оба гызылар дағларда тәроф әсәлләр белә дейирилдиләр:

Кедин дейши Ханчобана,

Бу ил кәлмесин Муғана!

Муған батыбыры ал гана,

Апарды селләр Сараны,

Бир учы болу Сонаны...

ИЛЯС ЭФЭНДИЕВ.